

Arrest

nr. 221 729 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN BOCXLAER
Eikelenbergstraat 20
1700 DILBEEK

tegen:

de gemeente GOOIK, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Gooik van 8 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2019 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BOCXLAER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, treedt op 23 april 2011 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 6 augustus 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 8 februari 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Gooik de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie geboren te Belo Horizonte (Brazilië) op (...)1985 van Brazilië nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

(...)

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 21 maart 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 1 april 2019.

Er werd geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* is dit niet het geval dus geldt het wettelijk vermoeden dat de verwerende partij geacht wordt in te stemmen met het beroep.

2.3. Ter zitting legt de verzoekende partij bijkomende stukken neer. Dit is niet voorzien in het procedurereglement, zodat met deze stukken geen rekening wordt gehouden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt

“EERSTE MIDDEL

Schending van artikel 40bis, §4 en artikel 40ter, tweede lid van de van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980

Schending van artikel 42, §1 tweede lid van de van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980

Eerste onderdeel

Artikel 40bis, §4 en artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stellen een reeks voorwaarden opdat familieleden van een Belg verblijfsrecht zou kunnen genieten.

Geheel onterecht stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet zou hebben aangetoond zich in de voorwaarden te bevinden. Verzoeker voldoet weldegelijk aan al deze voorwaarden en bracht in dit verband de nodige stavingstukken bij.

De aanvraag gezinshereniging werd gedaan op grond van de relatie die verzoeker heeft met zijn echtgenote. Deze staat zonder enige betwisting vast. Het tegendeel blijkt ook niet uit de bestreden beslissing.

Verzoeker voldoet ook aan de overige voorwaarden die de wet stelt en bracht in dat verband tal van stukken bij waaronder:

- De identiteitsdocumenten van alle betrokken partijen,*
- Huwelijksakte ;*
- Geboorteakten;*
- Bewijs van aansluiting bij de mutualiteit van alle betrokkenen;*
- Een arbeidsovereenkomst van verzoeker waaruit niet enkel diens financiële middelen bleken doch ook bleek dat diens werkgever instaat voor zijn huisvesting;*
- ‘(...).’*

Verzoeker bracht diens geldig paspoort bij en maakte gewag van een duurzame en affectueuze relatie met diens echtgenote met wie hij in 2011 huwde en twee kinderen heeft waarvan de laatste geboren in 2015. Gelet op diens arbeidsovereenkomst kon de administratie ook duidelijk vaststellen dat het gezin over voldoende inkomsten en huisvesting beschikt alsook gedekt is door een ziekteverzekering

Op grond van de bestreden beslissing is het verzoeker volstrekt onduidelijk welke voorwaarde niet zou zijn nageleefd. Het tegendeel blijkt uit de bijgebrachte en supra aangehaalde stukken.

Tweede onderdeel

Hoewel niet aldus gesteld/gemotiveerd in de bestreden beslissing - als gevolg waarvan verzoeker het raden heeft naar de grondslag ervan - dient nog te worden gewezen op de overduidelijke schending van artikel 42,§1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 dat stelt dat er, indien niet voldaan werd aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, de administratie ertoe gehouden is te bepalen welke bestaansmiddelen de burger van de Unie en zijn familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te kunnen voorzien.

De administratie kan m.a.w. niet zondermeer de aanvraag tot gezinshereniging weigeren indien vastgesteld wordt dat de Belgische echtgenoot geen stabiele of toereikende bestaansmiddelen heeft of kan bewijzen.

Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat dergelijk aanvullend onderzoek in casu allerminst gebeurde nu dit onderzoek onvermijdelijk tot de vaststelling geleid had dat het inkomen van verzoeker, i.e. om en bij de 50.000,00 euro netto per jaar, ruimschoots voorziet in de behoefte van een modaal gezin en in het bijzonder het gezin van verzoeker. In elk geval overstijgt het de in de wet voorziene ondergrens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

3.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt onmiskenbaar dat verzoeker zich verzet tegen de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald de beoordeling die de burgemeester of zijn gemachtigde heeft gemaakt van de stukken die verzoeker heeft voorgelegd om binnen de gestelde termijn aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Uit de argumentatie van verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de stukken die hij voorlegde ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er werd echter geen administratief dossier neergelegd, zodat de Raad niet kan nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij al dan niet beschikte, wel de juiste conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de burgemeester van Gooik van 8 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET